

Lynetten og Quintus, men denne Ordning er ikke tidssvarende. For længere Tid siden er der anlagt flere Forter: Mellemfortet og den øvrige Søbefæstning, og der er bygget saadanne Kasematter eller Krudttaarne, hvortil de Sprængstoffer, Granater, Skydebomuld etc., der ligge i Amagers Krudttaarne, skulle flyttes. Man mener jo ikke, at det er tidssvarende, at man under en eventuel Krig skulde besørge disse Sprængstoffer over til Forterne, da dette vilde være forbundet med betydelig Fare. Det er vedtaget, at Regeringen kan lade Christianshavns Vold og Fæstningsværker afhænde, og saa snart Grundene stige i Værdi, vil det sandsynligvis ske. Naar disse Grunde bortsælges, vil Regeringen blive nødsaget til at flytte Krudttaarnene, da den ikke kan lade dem ligge uden noget Værn. Lodsejerne langs Stranden formene derfor, at deres Henvendelse til Regeringen om Krudttaarnenes Flytning burde imødekommers. Saa vidt de forstaa det derude, er hele Strandvejen Lodsejernes. Grundene ere en Gang af Staten laante til at bygge disse Krudttaarne paa, og det er nu saaledes, at Lodsejerne maa vedligeholde Vejene sammen med Staten. De have altsaa en Rettighed, som bliver beskaaret dem, ved at man forbyder Passage udenfor Krudttaarnene eller Krudttaarnsvejen i øvrigt. Det mest generende er Krudttaarnet ved Lille Magleby, og der er sikkert ingen Brug for det, idet Kastrupfortet, som ligger nær derved, har sine egne Magasiner og har tilstrækkelig Plads til at optage det Forraad, det behøver.

At de to Officerer i denne Kommission udtale, at Militæret er mest interesseret i, at Krudttaarnene ligge derude, kan man saa godt forstaa, men naar Kommissionen endvidere oplyser, „at de interesserede Kommuner eller Grundejerforeningen ikke ere villige til at yde noget som helst pekuniært Bidrag til Sagens Ordning, hvilket formentlig er ensbetydende med, at Sagen ikke har nogen overdreven stor Betydning for dem“, er det ikke et Svar, mener jeg, som er passende overfor disse Folk, for Officererne i denne Kommission have naturligvis mest Interesse i at beholde Krudttaarnene og have nogle Fæstningsværker der, hvad der selvfølgelig ikke har Interesse for de civile Beboere. Under alle Omstændigheder maa det være ret vanskeligt for dem at dømme om, hvad der har mere eller mindre Interesse for Beboerne der ude. I alt Fald er det ikke behageligt for Lodsejerne, som have deres Huse liggende klos op til Krudttaarnene, hvor der er den største Fare for, at de

kunne blive sprængte. Den højtærede Forsvarsminister mente, at med de Foranstaltninger, som nu ere foretagne, kunde disse Krudttaarne, da der ikke havde været nogen Uro ved dem i hundrede Aar, nok blive liggende i Fremtiden. Jeg maa sige, at da Forsvarsminister J. C. Christensen meddelte mig, at Krudttaarnene vare tomme, mente jeg, at naar de ikke benyttedes, kunde de flyttes, og saa tog jeg en Tur derud og talte med Vagtkommandøren, og han sagde: Det er ikke Tilfældet, at de ere tomme, de ere fyldte nedenfra og op til Loftet af Skydebomuld og andet Sprængstof. Jeg havde set, at der var Plakater med Forbud mod Rygning og adskilligt andet og spurgte, om der var Fare, og saa sagde han: Gu' er der Fare, for til Trods for, at her er Lynafledere, er der ikke nogen som helst Sikkerhed, thi disse Lynafledere kunne meget godt svigte og Krudttaarnet gaa i Luften ved Lynnedslag. Altsaa, det er ikke rigtigt, hvad Forsvarsministeren siger, at der ikke er Fare ved disse Anlæg.

Med Hensyn til det Forslag, som Forsvarsministeren anmodede om at faa indgivet, altsaa et Forslag om at flytte Krudttaarnene, det vil sige naar der fulgte klingende Mønt, 800,000 Kr., med, kan jeg godt sige Forsvarsministeren, at et saadant Forslag kommer ikke, idet Kommunerne hverken ville eller kunne yde dette store Bidrag. Derimod vil jeg bede den højtærede Forsvarsminister om at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse, om Staten ikke skulde lade Bygningerne flytte, om der ikke var nogen Grund til at tilfredsstille Beboerne paa Amager, førend Forholdene tvinge den dertil. Staten vil ikke tabe noget derved, og den vil tilfredsstille Andragerne, Kommunerne paa Amager, som ville have stor Fordel deraf, hvis de kunde faa en smuk Strandvej, ligesom den nordlige Strandvej, som kunde lokke Københavnerne derud.

Forsvarsministeren (Berntsen): Det kom mig selvfølgelig ikke uventet, at det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) vilde blande sig i Diskussionen, thi det er jo fra det Blad, han redigerer, man har forsøgt at skrue denne Sag op til den Højde, hvortil den nu tilsyneladende er slaaet op. Det ærede Medlem citerede i Dag en hel Række Bladudtalelser, som tilstrækkeligt godtgøre, at naar Journalister faa fat i en Sag, kunne de pynte artigt paa den, saa man til sidst ikke kender den igen i dens journalistiske Udvikling. Og nu er det ærede